

FINALISTA D'HONOR DE FICCIONS 2024

Inici llibre: *El fill del senescal d'Egipte* d'autor anònim:

“Malvat és aquell qui fa a un altre el que no vol que li facin a ell. A aquell que busca enganyar els altres, sovint el mal que vol fer se li gira en contra. De la mateixa manera que els torts i les accions justes tornen, les bones obres ens condueixen al cel i les dolentes ens porten a la perdició i al patiment de turments; i així, tothom troba en l'altra vida el que obra en aquesta. (...)

Per tant, hem de buscar i fer cas dels consells mentre som sans i vius. Us contaré una història perquè en prengueu exemple, que tracta d'un rei que hi va haver a Egipte. No vull fer-vos esperar més.”

L'HEREU

CAPÍTOL 1

Somni, a última instància

Després d'això que va dir l'àvia, em vaig quedar expectant.

- No parlis en plural que a mi no cal que me l'expliquis, ja me la sé...- va sentenciar l'avi un poc molest-. Explica-li al nen i fes una mica a via per a acabar abans que torni la seva mare.

Sempre m'havia fet gràcia, des d'ulls d'un infant de tretze anys com jo tenia en aquells instants, que l'avi tingués falles de memòria, però sempre se'n recordés de peripècies que van ocórrer molt de temps enrere. Dit això, l'àvia va continuar narrant la història, o va voler fer-ho, perquè em va demanar ajuda per saber per on anava.

- Pel principi, àvia, encara no havies començat.

L'avi i l'àvia, en la bellesa del seu món de quaranta-nou anys d'antiguitat, estaven fets l'un per l'altre, malgrat que a vegades una boira espessa s'interposés entre ells i no ho sabessin veure.

- Bé, doncs, com anava dient, no fa tant de temps des d'ara que hi va haver un rei a Egipte. Jo no tinc estudis com per dir això, però segons el meu parer, un rei hauria de

ser empàtic, generós, amable, carismàtic, sense melic al que mirar, culte i sens dubte, mortal.

L'avi va esternudar i l'àvia va fer una pausa, pausa que vaig aprofitar per preguntar.

- Salut. Però que no ho som tots de mortals? - vaig inquirir. L'avi em va fer un gest-. La immortalitat és cosa de déus.
- Tu reses a Déu? - va indagar l'àvia.
- A mi és que la idea aquesta que només hi ha un sol Déu no m'acaba de plaure, així que reso a uns quants, a veure si algun fa efecte.

L'avi em va mirar amb un somriure còmplice, com si acabés de dir una bajanada i l'àvia, al mateix temps, el va fulminar amb la mirada. Em va semblar que ell ho va entendre perquè va deixar de fer-ho.

- Com anava dient, aquest rei tenia sota el seu mandat un poblet, que no era gaire important ni rellevant, però això ell no tenia ni la voluntat, ni les ganes de reconèixer-ho. Volia que el seu magre vilatge es convertís en un gran imperi, hegemònic dels altres regnes veïns. Ningú creia en ell, i això... era escrupolosament cert, però no importava, ell era el rei, i podia fer tot allò en què s'obstinés.
- Com pot ser que si era una idea tan inviable estigués tan convençut i donat a fer-la? Que ningú li va advertir de les conseqüències?- vaig preguntar jo incrèdul.
- D'això se'n diu gent amb avarícia que no veu les coses. Té una versemblança, sí, i també una consemblança a la gent cega, que sovint, cegada. Persones que no viuen la realitat, sinó que viuen per la realitat, com egoistes, egòlatres i narcisistes d'avui en dia, hereus dels homes d'antany que no aportaren res d'autèntic a l'espècie.
- Doncs jo li guardo respecte a aquest rei i, més que a ell, a aquells que van saber mantenir-se en silenci per no destorbar el somni del gran, un que, si bé infactible, somni, a última instància- vaig concloure més sorprès que satisfet després de sentir el següent que diria l'avi.
- Vas molt, molt, molt desencaminat, noi. Adreça't o no aniràs enlloc. Si li guardes respecte al "gran", com l'has anomenat, no només li dones suport a algú que t'han

descrit com a avar, egoista, egòlatra i narcisista, sinó que et fa ser-ho a tu, que, al cap i a la fi...

No va acabar l'incís, i tampoc vaig voler que ho fes. No entenia per què s'havia malhumorat tant, però no hi vaig discórrer més i li vaig fer un senyal inequívoc a l'àvia, donant-li pas a prosseguir amb la història, no sense abans fer avinent de fer-nos callar a tots dos. Vaig canviar la postura en la qual restava assegut. L'avi també.

- Doncs segons l'apreciació del rei, l'únic mode d'atènyer el seu anhelat somni era a costa dels seus iguals, és a dir, traïció. Aquells que el consideraven amic o si més no, company, van ser víctimes del pecat que infestà el sobirà i que des d'aleshores ningú va ser capaç d'erradicar. Decidit llavors el seu estratagema, va principiari amb el que va ser l'inici de la seva perdició, o allò que ell anomenaria glòria. Aquelles aliances perpetuades per segles van ser transgredides per algú que no va estar present per viure la dificultat de la situació en què es va aconseguir fer el tractat. Però impune de càrrecs de consciència, va triar a dit els que a ell li van semblar els millors guerrers que podia recol·lectar, contra voluntat, i va crear un petit exèrcit amb qui va declarar la guerra als pobles veïns. Els dissortats que van patir la desventura d'haver d'anar a lluitar, van haver d'abandonar la seva vida per complaure el rei, i els que no van anar-hi, potser encara més dissortats que els primers, van haver de viure l'explotació que la noblesa, en nom del rei, imposava.
- Jo li vaig dir que no ho fes- interrompí l'avi monòton.
- Va, home, va. No t'inventis coses, avi. Ja no tinc sis anys per creure'm aquestes mentides.
- Entès.

Ara va ser a mi qui va sotjar l'àvia. Em sembla que temia per la rauxa que patia per la meua adolescència. Després d'uns segons d'emmudiment per part de tots, un tro es va sentir caure no gaire lluny de casa. Cap dels tres ens vam esverar. Seguidament, em vaig aixecar i em vaig dirigir cap a l'armari on sabia que la mare endreçava les mantes. Vaig agafar les dues que hi havia i vaig donar-les als avis. M'ho van agrair en silenci. Va començar a entreploure.

- Una bona tarda per explicar històries- bromejà l'àvia. L'avi va somriure i jo em vaig mantenir callat-. Bé, doncs continuo. Com deia, el monarca va abusar dels seus coneixements intel·lectuals, els quals estaven plens de confidències dels que ara s'havien convertit, a la força, en contrincants i, esperava una victòria, que va arribar uns dies després de l'inici dels conflictes gràcies al factor sorpresa amb què comptava

el rei. Així doncs, refresquem de nou la història. Hem passat de tenir un protagonista somiatruïtes amb caràcter irreverent a un rei amb terres, traïdor i explotador, però, realitzant un somni.

- I a quin preu?- va afegir l'avi.
- Exacte. Creus que val la pena enfonsar en la misèria a tot un poble i a nens petits que per sort o per desgràcia han nascut allà, innocents i ignorants dels capricis del rei?
- Seria un delicte si el rei hagués fet servir mitjans essencialment malvats per aconseguir el que volia, però no em sembla que ho hagués fet. - vaig improvisar.

No vaig veure venir la bufetada de l'avi.

CAPÍTOL 2

Soliloqui

No em va afectar, o sí, però no vaig saber reconèixer-ho, no davant d'ells. Vaig fer cara d'ambigüitat, amb un lleuger to de tristesa. Sí, tristesa, perquè aquella bufetada no tenia un objectiu de dolor, no, aquella galdada posseïa un transfons més profund del que vaig saber veure en aquell moment: no dolor cap a mi, dolor d'ell. No sé per què, però el vaig ferir amb les meves paraules, i allò era extremadament pitjor.

No van dir res, i jo tampoc. L'avi va tancar el puny i se'l va mirar uns segons, mentre l'apartava lentament. L'àvia tenia les mans a la boca, no plorava, però tenia la mirada vidriosa, dolguda, fins i tot... nostàlgica. Jo... em vaig aixecar, i el meu jo de tretze anys va decidir marxar i escapar dels perills. Vaig saber veure-ho. No vaig saber rebatre-ho.

Uns moments més tard em vaig veure reflectit al mirall. Era al lavabo. Vaig girar lleugerament la galta per tal de veure l'esperada marca que m'havia deixat l'avi. Però bé, no hi vaig trobar res. Serà que el dolor és mentider o que les mentides són doloroses. Ves a saber, potser les dues coses eren certes...

Vaig seure a terra, amb les cames encongides, mirant-me els cordons de les sabates. Estava net, l'àvia havia estat fregant la casa perquè la mare no tingués més feina quan tornés de treballar. Mentrestant jo havia estat escoltant música, ara me n'adonava. No li vaig donar importància. Vaig tornar a aixecar-me i vaig obrir l'aixeta. Rentar-me la cara podia anar bé per despertar-me, últimament anava molt despistat.

Després d'uns minuts ja no sabia què més fer.

Així que em vaig empassar el meu orgull i vaig sortir. En tornar al menjador vaig veure que l'àvia llegia un llibre, i l'avi... restava en la mateixa posició en què l'havia vist per últim cop. Només l'àvia va donar senyals d'haver advertit la meua presència.

Després de rumiar-ho uns segons, vaig concloure amb el fet que millor per tranquil·litzar la tarda era continuar amb la història. Li vaig transmetre a l'àvia la meua petició: *Em fas el berenar i després acabes la història, si a l'avi no té un altre atac d'ira?* L'avi em va contestar que era un nen capriciós, insensible i irrespectuós, com el meu pare. Hmmm, paraula clau: "pare". Va ser just en sentir-la quan el meu orgull va tornar a pujar pel mateix conducte on uns segons abans l'havia fet passar a pressió i el vaig escopir. Va caure irremeiablement al bon cor de l'àvia. Me'n vaig penedir a l'instant, però no vaig aturar-me, no quan l'avi havia insultat el pare.

El pare...

L'àvia m'havia preguntat si resava, però no per qui ho feia. Doncs bé, ho feia pel pare.

El pare era una d'aquelles persones per les quals s'havia de resar – o això em va dir ell quan jo era molt i molt petit- és un dels records més importants que tinc del pare, o l'únic.

L'altivesa de la meua persona, com he dit, va anar disparada sobretot cap a l'àvia. Dispars... allò era música per ballar a casa meua. Vaig insultar-la amb tots els recursos existents i per existir que vaig trobar. A ella, que no s'havia ni mogut del lloc, que m'ha cuidat, que m'ha ajudat, que m'ha donat suport... que m'ha estimat.

Les llàgrimes que ella no havia deixat anar una estona abans, les havia permès sortir ara. Eren llàgrimes pures, translúcides. No com les meves, no, les meves eren més aviat negres, d'una negror que indica que aquella persona no està bé per dins, i jo, no ho estava. Les de l'avi, en canvi, eren inexistents, que també són un tipus de llàgrima. Ell plorava amb nosaltres, però per dins, perquè aquest tipus de plor és el d'aquells que són prou valents com per no mostrar els seus sentiments, o el d'aquells que han plorat tant que ja no els queden gotes per desprendre. Em va semblar que l'avi era del reduït grup dels segons, i això va fer que les meves llàgrimes, si és que encara era possible, s'enfosquissin més.

L'àvia es va aixecar, mentre es netejava la cara amb el mocador de tela que sempre portava a la butxaca, amb l'excusa que anava a fer tres gots de xocolata calenta per berenar.

L'avi em va mirar. Jo no vaig poder imitar-lo.

- Per on s'havia quedat l'àvia?

Els avis ho perdonen tot - vaig pensar per mi mateix-. Em va saber greu, però ja estava fet.

- Havíem passat de tenir un protagonista somiatruïtes amb caràcter irreverent a un rei amb terres, traïdor i explotador, però, realitzant un somni. Un pel que ara ja no estic tan segur que valgués la pena enfonsar tanta gent en la misèria- vaig corregir.
- Bé, doncs continuarem per aquí.

L'avi em va somriure i em va fer saber que encara tenia alguna llàgrima reservada per a mi.

CAPÍTOL 3

Que sola, que valenta

- El rei es va transformar en tot allò que un rei no hauria de ser, i les conseqüències les van patir -abans que ell mateix-, els que es van adonar de qui era en realitat el sobirà i no qui deia ser. Coneixes algú amb aquest perfil?- va preguntar-me l'avi.

M'ho vaig rumiar uns segons. Pel meu cap van passar esquitxos de diverses persones del meu entorn que encaixaven perfectament amb el perfil que descrivia l'avi. Les vaig expulsar del meu pensament.

- No, a cap. - vaig mentir.

Es va estranyar, com si hagués estat esperant una resposta determinada i això em va estranyar a mi. Va agafar aire i va continuar parlant. Jo, per part meua, vaig començar a jugar amb les mànigues de la dessuadora que duia posada. A fora encara plovia, cada cop més fort.

- Aquesta situació va continuar durant un llarg període, on el pas del temps l'única cosa que feia era accentuar les penúries del poble i el mal caràcter del líder, que va començar a ésser una cosa consuetada. Va haver-hi alguna petita revolta per part d'algun "rebel", però va ser silenciada amb tanta agressivitat que les persones van optar per no apropar-se al rei i a crear una exclusió cap a ell, també per part de la noblesa. Aquí va començar la seva decadència.
- Decadència? - vaig interessar-me. L'àvia havia tornat a entrar al menjador agafant com podia les tres tasses de xocolata desfeta. Es va tacar la punta del dit índex i se'l va llepar. El davantal que portava restava immaculat.
- Decadència, sí. - va respondre ara l'àvia. Estava molesta.

Vaig agafar la tassa protegint-me les mans amb les mànigues de la dessuadora. Estava incandescent. L'àvia va continuar explicant la història.

- Va ser per aquell moment que es van crear entre el poble petits grups en els quals es començaven a fer conspiracions cap al rei. I t'imagines on van atacar, oi? El seu punt feble.
- Punt feble?
- Punt feble. - va sentenciar l'àvia.
- Ell tenia punts febles?
- La seva dona i el seu fill. - vaig quedar completament sorprès. Una dona i un fill? Era la primera vegada que sortien en la història. Que no se'n cuidava d'ells? Em començaven a suar les mans. - Sí, el rei tenia una dona, una dona preciosa que no va saber valorar com calia. Va tenir un fill també. Aquella bèstia malèvola tenia un descendent mascle assegurat.- va finalitzar l'àvia.

Vaig posar-me bé la dessuadora, ja podia agafar la tassa sense cremar-me i vaig concentrar-me en què no rellisqués per les mans humides. Vaig mirar l'avi, no tenia el cap girat cap a nosaltres i el múscul de la seva mandíbula revelava un estat de tensió en ell. Se'm va encomanar.

- I què més va passar?- vaig inquirir de nou. L'avi va mirar l'àvia i van assentir mútuament. Els nervis van apoderar-se de mi, no sé per què, i la tassa va començar a trontollar. L'àvia em va mirar.
- Cada cop aquestes petites minories van anar agafant força, fins i tot, part de la suposada noblesa s'havia posicionat a favor dels que anaven en contra del poder superior. El rei cada cop perdia més fàcilment els nervis i això l'havia fet embogir. Tot allò que havia creat ara estava aigualit i els seus punys ja no podia retenir-ho, ja no. La seva dona també estava aigualida, i el seu fill... el seu fill va créixer sense pare. Va créixer amb un dictador, perquè si a la gent li semblava que de cara al públic el rei era cruel, ningú a part de la seva dona podia haver-se mai imaginat que aquesta crueltat podia augmentar encara més a portes tancades.

L'avi va sospirar.

- Abrevia que arribarà la seva mare.- va suggerir l'avi. L'àvia negava amb el cap mentre continuava parlant.
- Al sobirà ja no li quedava res. Ni poder, ni gent sotmesa a ell. Però com t'he dit a l'inici d'aquesta història, ell no tenia ni la voluntat ni les ganes de reconèixer-ho. Així i tot, finalment va cedir a les peticions del poble i a les pressions que rebia de futures guerres. Tothom contra ell, no? Però el seu orgull no li permetia afluixar el seu caràcter ni reconèixer els seus errors, i la seva ira va anar a parar irremeiablement al bon cor de la seva dona i, per defecte, el del seu fill.- L'avi va tornar a sospirar.- Però per sort, ella no va tardar a demanar ajuda, i aquella va ser la derrota final del rei. Uns dies després... ell mateix solucionaria el problema.
- Va desconjuntar el seu poder i va acceptar la seva part de culpa?- vaig preguntar jo satisfet.
- No.- va respondre'm ara l'avi.
- Va... marxar del país?- vaig tornar a dir jo.
- Sí.- va sentenciar l'àvia.
- No.- va tallar-la ràpidament l'avi.
- Va marxar...- em deia l'àvia.
- Però no del país.- va acabar l'avi.

- No ho entenc.
- Es va suïcidar, noi. Fi de la història.- va dir-me l'avi mentre s'aixecava i em colpejava l'esquena. M'havia afogat amb la xocolata.

Ell va marxar i l'àvia i jo ens vam quedar allà palplantats. Ella mirava la xocolata fixament, com si veiés alguna cosa extraordinària. Jo em vaig acabar la xocolata, vaig deixar la tassa a la tauleta que acompanyava el sofà i em vaig asseure amb les cames creuades. Vaig tancar els ulls. Un altre esquitx de persones va passar-me en forma d'estrella fugaç per la ment. Vaig començar a reflexionar... feia dies que no resava.

El soroll d'un motor de cotxe va fer esclatar la bombolla en la qual havia estat aquells segons. Era la mare.

L'avi, en sentir-la va tornar al menjador. Jo no podia més amb la curiositat.

- Àvia, una pregunta. Com has dit que es deia el rei?- em tremolava la veu.
- Puig.- va respondre'm alhora que li donava la mà a l'avi.
- Com jo?- vaig quedar sorprès, no sabia què dir.
- No, com tu no. Com el teu pare.- va confessar l'avi.

Vaig tancar els ulls uns segons, les llàgrimes volien sortir dels meus ulls. Quan els vaig tornar a obrir, la mare entrava amb bosses del supermercat... i amb un somriure d'orella a orella. *Que sola, que valenta*, vaig dir-me.

No va ser fins que em va venir a fer una abraçada que em vaig trobar plorant desconsoladament.

Avui, el culte als Déus desapareix.